

Michael Robotham

DÉDELGETETT TITKOK

VS V I L Á G S I K E R E K

Michael Robotham

DÉDELGETETT
TITKOK

GENERAL PRESS
KÖNYVKIADÓ

A mű eredeti címe
The Secret She Keeps

Copyright © Bookwrite Pty 2017

Hungarian translation © Seregi Márton

© General Press Könyvkiadó, 2018

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
SEREGI MÁRTON

A borítót
KENYŐ ILDIKÓ
tervezte

A borító Katie Martynova fotójának
felhasználásával készült.

ISSN 1416-7026
ISBN 978 963 452 179 2

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó u. 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

Agatha

Nem én vagyok a legfontosabb szereplő ebben a történetben. Ez a megtiszteltetés Meget illeti, Jack feleségét, akivel együtt tökéletes szülei egy szőke, kék szemű fiúnak és egy ugyanilyen lánynak, akik édesebbek, mint a méz. Meg ismét terhes, és nagyon izgatott vagyok, mert én is babát várok.

A homlokomat az üveghez nyomom, mindkét irányban szét nézek a járdán, a zöldséges, a fodrászüzlet és a divatbolt előtt. Meg késik. Általában ilyenkorra már kiteszi Lucy az általános iskolánál, Lachlant pedig leadja az óvodában, és csatlakozik a barátnőjéhez a sarki kávézóban. A kismamacsoport minden péntek reggel találkozik, egy kinti asztalnál ülnek le, és olyan óvatosan parkolják le a babakocsikat, mint a kamionsofőrök a teherautókat egy komp járműszintjén. Egy kapucsinó zsírszegény tejjel, egy chai latte, egy kancsó gyümölcsstea...

Egy piros busz halad el az úton, és eltakarja a szemben lévő Barnes Green parkot. Amikor elmegy, megpillantom Meget az út túloldalán. Sztreccsfarmert visel bő pulcsival, és egy színes, háromkerekű rollert hurcol magával. Lachlan bizonyára ragaszkodott hozzá, hogy ezen menjen az oviba, ami nyilván meghosszabbította az utazást. Minden bizonnyal meg kellett állniuk megnézni a kacsákat, a tornaórát és a tajcsizó öregeket, akik olyan lassan mozognak, mintha fabábok lennének egy stop motion technikával készült animációs filmben.

Ebből a szögből Meg nem tűnik terhesnek. Csak akkor látszódik a kosárlabda nagyságú dudor, amikor oldalra fordul. Szép, kerek, és napról napra egyre lejjebb ereszkedik. Hallottam, ahogy panaszkodik a bedagadt bokája és a fájós háta miatt. Tudom, mit

érez. Az én pluszkilóim miatt a lépcsómászás gyakorlatilag edzésnek számít, a hólyagom pedig dió méretűre zsugorodott.

Körbenéz, átkel a Church Roadon, majd bocsánatot kér a barát-nőtől, két pusztit nyom az arcukra, és gügyög egy kicsit a babákhoz. Azt mondják, minden kisbaba aranyos, és ez igaz is. Babakocsikba kukkantva nemegyszer guvadt szemű, ritka hajú Gollamokat pillantottam meg, mégis mindegyikben találtam valami csodálatosat, mert mind újak és ártatlanok.

Fel kellene raknom az árut a hármas sor polcaira. A boltnak ebben a részében általában könnyű lógni, mert a főnök, Mr. Patel kényelmetlenül érzi magát a női higiéniai termékek között. Nem használ olyan szavakat, mint *tampon* vagy *intimbetét*. Vagy *női dolgok*ként utal rájuk, vagy egyszerűen rámutat a dobozra, amit ki kell pakolni.

Négy napot dolgozom a héten, kora reggeltől délután háromig, hacsak egy másik részmunkaidős nem jelent beteget. Legtöbbször feltöltöm az árut, és árazok. Mr. Patel nem enged a kasszába, mert szerinte elrontom a gépet. Ez egyszer történt meg, és nem is az én hibám volt.

A Patel név miatt azt gondoltam, pakisztáni vagy indiai származású, de mint kiderült, walesibb már nem is lehetne. A haja sűrű és vörös, a kurta kis bajusza miatt pedig úgy néz ki, mintha Adolf Hitler vörös szerelemgyereke lenne.

Mr. Patel nem kedvel túlságosan, és azóta próbál megszabadulni tőlem, hogy elmondtam neki, terhes vagyok.

– Ne számíts semmiféle szülési szabadságra, nem vagy teljes munkaidős!

– Nem számítok rá.

– És orvoshoz is leszel szíves a szabadidődben menni.

– Természetesen.

– Ha nem tudod megemelni a ládákat, abba kell hagynod a munkát.

– Meg tudom emelni a ládákat.

Mr. Patelnek felesége és négy gyereke van, de ettől még semmivel sem lett elfogadóbb a terhességemet illetően. Nem hiszem, hogy túlságosan odalenne a nőkért. És ezzel nem arra célzok, hogy

meleg lenne. Amikor munkába álltam, le se tudtam vakarni magamról. Mindent megtett, hogy hozzám dörgölőzhessen a raktárban, vagy amikor felmostam.

– Hopsz! – mondta, és nekinyomta a farkát a fenekemnek.
– Csak megmérem a mélységet.

A perverz.

Visszamegyek a kiskocsimhoz, felveszem az árazópisztolyt, és leellenőrzöm a beállított számot. A legutóbb rosszul áraztam be a barackkonzerveket, és Mr. Patel levont tőlem nyolc fontot.

– Mit csinálsz? – kiáltja egy hang. Mr. Patel mögém osont.

– Feltöltöm a tamponokat – dadogom.

– Kibámultál az ablakon. A homlokod nyoma ott van az üvegen.

– Nem, Mr. Patel.

– Azért fizetlek, hogy bambulj?

– Nem, uram. – A polcra mutatok. – Kifogytunk a Tampax Super Plusból, tudja, az applikátoros.

Mr. Patel émelyegni kezd.

– Akkor nézd meg a raktárban! – mondja hátrálva. – Valamit kiöntöttek a második soron. Töröld fel!

– Rendben, Mr. Patel.

– Utána hazamehetsz.

– De háromig tart a munkaidőm.

– Majd Devyani beugrik helyetted. Ő tud létrázni.

Úgy értette, nem terhes, nem fél a magasban, és hagyja neki, hogy megmérje a mélységet mindenféle feministáskodás nélkül. Be kellene perelnem szexuális zaklatásért, de szeretem ezt a munkát. Jó indok arra, hogy itt legyek Barnesban, közelebb Meghez.

A raktárban meleg, szappanos vizet eresztek egy vödörbe, és kiválasztok egy felmosót, amelyik még nem kopott el a fémkeretig. A második sor közelebb van a kasszákhöz. Innen jól látni a kávézót és a teraszon álló asztalokat. Elidőzök a felmosással, próbálom kerülni Mr. Patelt. Meg és a barátai szedelődzködnek. Puszik az arcon, telefonok a kézben, babák a kocsikba szíjazva. Meg még mond valamit utoljára, majd felkacag, és megigazítja a szőke haját. Szinte öntudatlanul én is megigazítom az enyémet. Semmi haszna. Ez a baj a göndör hajjal, nem simul le, mindig csak rakoncátlankodik.

Meg fodrásza, Jonathan figyelmeztetett, hogy Meg frizurája rajtam nem fog ugyanúgy állni, mint rajta, de nem hallgattam rá.

Meg kint áll a kávézó előtt, és üzenetet ír valakinek. Valószínűleg Jacknek. Megbeszélik, mi legyen vacsorára, vagy a hétvégi terveket. Tetszik a kismamafarmerja. Nekem is kellene egy ilyen vagy valami, aminek rugalmas a dereka. Vajon hol vehette?

Bár szinte mindennap látom Meget, beszélni eddig csak egyszer beszéltem vele. Azt kérdezte, van-e még gabonapehely a rak-tárban, de nem volt. Bárcsak igent mondhattam volna neki! Bár-csak hátramehettem volna a műanyag lengőajtók mögé, hogy hozzassak neki egyet!

Ez még május elején volt. Már akkor gyanítottam, hogy terhes. Két héttel később levett egy terhességi tesztet a gyógyszeres polcról, és ekkor beigazolódott a gyanúm. Most mindketten a harmadik trimeszterben vagyunk, és már csak hat hét van hátra. Meg közben a példaképemmé vált, annyira könnyedén viseli a házasságot és az anyaságot. Először is, észveszejtően gyönyörű. Fogadok, hogy modell volt, de nem az a bulimiás kifutói vagy a bulvárlapokban feltűnő dögös típus, hanem inkább afféle barátságos, szexi szomszéd lány a mosószer- vagy lakásbiztosítás-reklámból, aki egy virágos mezőn vagy a tengerparton szalad vidáman a labradorával.

Én egyáltalán nem ilyen vagyok. Nem vagyok különösebben csinos, de nem mondhatni azt sem, hogy olyan semmilyen lennék. *Biztonságos*, talán ez a jó szó. Én vagyok a csinos lányok kevésbé csinos barátnője, aki nem lopja el tőlük a rivaldafényt, és boldogan beéri a maradékkal – mind a kajából, mind a fiúkból.

A kiskereskedelem egyik szomorú igazsága, hogy az emberek nem is látják meg az árufeltöltőket. Olyan vagyok, mint a kapualjban alvó hajléktalan vagy a koldus, táblával az ölében. Láthatatlan. Néhanapján valaki feltesz nekem egy-egy kérdést, de sose néznek a szemembe, amikor válaszolok. Ha bombariadó lenne a boltban, és rajtam kívül mindenkit kimenekítenének, a következő beszélgetés játszódna le a rendőrök és a vásárlók között:

- Ugye már nem maradt senki a boltban?
- Nem – felelnék.

- És mi van az árufeltöltővel?
- Kivel?
- Az emberrel, aki felrakja a polcra az árukat.
- Nem tudom, bent van-e még a fickó.
- Egy nő volt.
- Tényleg?

Na, ez vagyok én. A láthatatlan, jelentéktelen árufeltöltő.

Kipillantok. Meg épp a bolt felé indul. Az automata ajtó kinyílik. Felvesz egy műanyag bevásárlókosarat, és elindul az első, zöld-ség-gyümölcs soron. Amikor a végére ér, be fog kanyarodni, és egyenesen erre jön majd. A tekintetemmel követem, és újra megpillantom, amikor elhalad a tészták és a konzervparadicsomok mellett.

Lekanyarodik az én soromra. Félretolom a vödröt, hátralépek, és azon gondolkodom, vajon mi lenne jobb, ha lazán rátámaszkodnék a felmosó nyelére, vagy ha vállhoz venném, mint egy játék puskát.

- Óvatosan, nedves a padló – mondom, mintha egy kétéveshez beszélnék.

Meglepődik a hangomtól. Elmotyog egy köszönömöt, majd oldalazva elsasszézik mellettem, a hasa kis híján súrolja az enyémet.

- Mikorra várja? – kérdezem.

Meg megáll, és hátrafordul.

- December elejére. – Észreveszi, hogy én is várandós vagyok.
- És ön?

- Szintén.

- Melyik nap? – kérdezi.

- December ötödike.

- Fiú vagy lány?

- Nem tudom. És ő?

- Fiú.

Nála van Lachlan rollere.

- Látom, egy már van – mondom.

- Kettő – feleli.

- Azta...

Most csak bámulom őt. Figyelmeztetnem kell magam, hogy

forduljak el. A lábamra nézek, majd a vödörre, végül a sűrített tejre és a pudingszörpökre. Mondanom kellene valamit. Nem jut eszembe semmi.

Megnek nehéz a kosara.

– Nos, sok szerencsét!

– Önnek is – felelem.

Elindul a kasszához. Hirtelen eszembe jut minden, amit mondhattam volna. Megkérdezhettem volna, hol fog szülni, milyen szülés lesz? Megdicsérhettem volna a farmerét. Megkérdezhettem volna, hol vette.

Meg beáll a sorba, és átfutja a pletykalapokat, amíg várakozik. Az új *Vogue* még nem jelent meg, de a *Tatler* és a *Private Eye* is megteszi.

Mr. Patel elkezd elolvasni az árukat. Tojás, tej, krumpoli, majonéz, rukkola és parmezán. Sok mindent elárul valakiről, hogy mit tesz be a bevásárlókocsijába. Tudni lehet, hogy az illető vegetáriánus, vegán, alkoholist, csokifüggő, fogyózik, 5:2-es diétán van, imádja a macskákat, kutyát tart, láncdohányos, gluténérzékeny, laktózérzékeny, korpás hajú, cukorbeteg, vitaminhiányos, székrekedéses, és még azt is, ha valakinek be van nőve a körme a lábujján.

Innen tudok olyan sokat Megről. Tudom róla, hogy eredetileg vegetáriánus, és akkor kezdett újra vörös húst enni, amikor teherbe esett, valószínűleg a vas miatt. Szereti a paradicsomos mártásokat, a friss tészta, a túrót, az étcsokoládét és a fémdobozba csomagolt kekszeket.

Végre valódi dolgokról is beszélhettem vele. Felvettük a kapcsolatot. Jó barátok leszünk mi Meggel, és olyan leszek, mint ő. Csodás otthont varázsolok magamnak, és boldoggá teszem a pasimat. Együtt járunk majd jógára, és recepteket csereberélünk, péntekenként pedig együtt kávézunk a többi anyukával.

Meghan

Egy újabb péntek. Már számolom és áthúzom őket a naptárban, húzom a strigulákat a falon. Ez a terhesség hosszabbnak tűnik, mint amilyen a másik kettő volt. Mintha a testem lázadna az ötlet ellen, tiltakozva, amiért nem egyeztettem előre.

Előző este azt hittem, infarktusom van, de kiderült, hogy csak gyomorégés. A madrasi csirke nagy hiba volt. Megittam egy egész flakon savlekötőt, aminek krétaíze volt, és úgy böfögtem tőle, mint egy kamionos. Ez a baba úgy fog kinézni, mint Andy Warhol.

Most meg pisilnem kell. El kellett volna mennem a kávézóban, de akkor még nem tűnt ilyen sürgősnek. A záróizmaim csúcsra járva dolgoznak, ahogy átszaladok a parkon, és magamban káromkodom, valahányszor Lachlan rollere nekiütődik a sípcsontomnak.

Nem pisilek, nem pisilek!

Egy tornacsoport edzést tart a park csücskében. Távolabb személyi edzők állnak az ügyfelek mellett, még egy fekvőtámaszra vagy felülésre biztatva őket. Lehet, hogy én is felbérelek egyet, ha ennek vége. Jack elkezdett viccelődni a súlyommal. Tudja, hogy most azért vagyok nagyobb, mert nem adtam le a Lachlannel való terhességem alatt felszedett kilókat.

Nem lenne szabad büntudatot keltenie bennem. A terhes nőknek jár a csoki meg a kényelmes pizsama és az, hogy lekapcsolt lámpa mellett szeretkezhessenek. Nem mintha ez sokszor előfordulna mostanában. Jack hetek óta hozzám se ért. Azt hiszem, valamiért viszolyog a gondolattól, hogy lefeküdjön a nővel, aki a gyereket várja. Úgy tekint rám, mintha én lennék Szűz Mária, akit nem szabad bemocskolni.

- Nem azért van, mert kövér vagy – mondta egyik este.
- Nem vagyok kövér, terhes vagyok.
- Igen, persze, úgy értettem.

Azt mondtam neki, hogy egy rohadék. Ő pedig Meghannek hívott. Folyton ezt csinálja, ha vitatkozunk. Utálom a teljes nevem hangzását. A Meget szeretem, mert emlékeztet a *nutmeg* szóra,

a szerencsióra, ami annak idején olyan különleges fűszernek számított, hogy háborúkat vívtak érte.

Jack és én nem szoktunk háborúzni, inkább csak néha rajtaütünk a másikon. Olyanok vagyunk, mint a hidegháborús diplomaták, akik csupa szépet mondtak egymásnak, de közben titokban felfegyverezték az országukat. Mikor fut ki egy pár a mondanivalóból? Mikor halványul el a szenvedély? Mikor veszítik el a beszélgetések az érdekességüket, és válnak végtelenül unalmassá? Mikor kerül fel az iPhone az ebédlőasztalra? Mikor kezdenek el az anyukák a gyerekeikről szóló történetek helyett a férjükről picsogni? Mikor válik egy férfi beidomítása a szeretet biztos jelévé? Mikor nő a távolság az „álomférj” és az „álomfeleség” között világméretű szakadékká?

Húúú, ez a szöveg jó, le kellene írnom, és később posztolni a blogomon.

Nem, ezt nem tehetem. Amikor hozzámentem Jackhez, megígértem, hogy nem leszek olyan feleség, aki megpróbálja átalakítani olyasvalakivé, aki nem ő. Beleszerettem, úgy, ahogy volt, ahogy lejött a gyártósorról, nem kellett rajta állítgatni semmit. Boldog vagyok, hogy így döntöttem, és nem vagyok hajlandó azon rágódnivaló lett volna, ha...

A házasságunk egyáltalán nem rossz. Partneri viszony, lelki társak vagyunk. A hibák csak akkor jönnek elő, ha ránagyítunk, mint egy törékeny váza esetében, amit egyszer elejtettek és összeragasztottak. Lehet, hogy senki sem veszi észre, de én őrzöm az emlékét annak a régi vázának, és folyton azon gondolkodom, vajon megmarad-e még benne bármi is. Közben meg azt mondogatom magamban, hogy a felnőttélet bukkanói olyanok, mint a fekvőrendőrok: esélyt adnak, hogy lelassítsunk egy kicsit, és megcsodáljuk a virágokat.

Jackkel nem terveztünk még egy gyereket. Ez a mi meglepetésbabánk, véletlenül becsúszott, nem láttuk előre, de azt nem mondanám, hogy ne akartunk volna – legalábbis én biztosan akartam. Egy hétvégén elmentünk egy barátunk negyvenedik születésnapját megünnepelni. Jackkel túl sokat ittunk. Táncoltunk. Bezuhantunk az ágyba. Reggel szeretkeztünk. Jack otthon hagyta

az óvszert. Vállaltuk a kockázatot. Miért ne? Hiszen annyiszor megtettük már egy gyors menet kedvéért, amelyet aztán félbeszakított egy „Anyu, szomjas vagyok!” vagy egy „Anyu, nem találok a nyuszimat!” vagy egy „Anyu, bepisiltem!”.

A korábbi terhességeim olyanok voltak, mint egy-egy jól megtervezett katonai hadművelet, ez a mostani viszont olyan, mintha vaktában lövöldöznénk.

– Ha lány lesz, hívjuk Roulette-nek! – mondta Jack, amikor végre magához tért a sokkból.

– Nem hívjuk a lányunkat Roulette-nek.

– Oké.

Ezek a viccek a viták és a csörték korszaka után születtek. Jelenleg tűzszünet van, de bármikor újakezdődhet a csata, ha Jack dühös vagy feszült.

Jack sportriporter az egyik kábeltévénél. Élőben közvetítik a Premier League-et, összefoglalót készítenek a gólokról, és megint-terjüvolják a gólszerzőket. Nyáron mindenféle egyéb sportot is közvetít, többek között a Tour de France-ot, de Wimbledon és a US Opent nem. A karrierje felívelőben, ami azt jelenti, hogy egyre nagyobb meccseket bíznak rá, egyre többet szerepel főműsoridőben, és egyre inkább kezd népszerűvé válni.

Jack szereti, ha felismerik. Az emberek általában azt gondolják, már találkoztak vele. „Maga nem valami híres ember?” – ez szokott lenni a leggyakoribb kérdés, amikor valaki félbeszakítja a beszélgetésünket, és ráakaszodik Jackre, miközben engem észre sem vesz. Ilyenkor, amikor a tarkójukat bámulom, néha úgy szeretném azt mondani nekik: „Helló, én itt se vagyok!” De aztán végül mindig csak mosolygok, és hagyom, hadd legyen meg az örömük.

Jack utána mindig bocsánatot kér. Szeretem, hogy ilyen ambiciózus és sikeres, de néha jó lenne, ha többet láthatnánk otthon a kifelé mutatott Laza Jacket, nem pedig a feszült verziót, amelyik későn ér haza, és korán elindul munkába.

– Talán ha visszamennél dolgozni... – mondta előző este, és ez egy újabb fájó pont. Jack utálja, hogy „nincs munkám”. Ezt ő maga mondta.

– Ki vigyázna a gyerekekre? – kérdeztem.

- Más nők dolgoznak.
- Dadáik vagy au pairjeik vannak.
- Lucy iskolás, Lachlan pedig oviba jár.
- Fél napra.
- És most megint terhes vagy.

Ezek a viták mindig ugyanarról szólnak. Dobáljuk a gránátokat egymásra a lövészárkainkból.

- Ott van a blogom – mondom.
- Ugyan mire?
- A múlt héten kétszáz fontot hozott.
- Százhatvannyolcat – felelte. – Én csinálom a könyvelést.
- De vedd számításba azt a sok ingyencuccot is, amit küldenek! Ruhák, bébiétel, pelenka. A babakocsi pedig első osztályú.
- És semmi szükségünk nem lenne rá, ha nem lennél megint terhes.

Felhúztam a szemöldökömet, és próbáltam máshonnan megközelíteni a dolgot.

- Ha visszamennék dolgozni, az egész béremet odaadnánk annak, aki a gyerekeinkre vigyáz. És veled ellentétben, Jack, én nem napi nyolc órát dolgozom. Mikor volt utoljára, hogy felkeltél egy rémálmodra, vagy lecserélted a pisis lepedőt?

- Igazad van – mondta szarkasztikusan. – Ez azért van, mert én minden reggel felkelek, hogy ki tudjam fizetni ezt a szép házat és a két autót meg a ruhákat a szekrényedben... valamint a nyaralást, az iskolát, a kondibérletet...

Be kellett volna fognom a számat.

Jack lesajnálja a blogomat, a *Sáros kölyköket*, pedig több mint hatezer követőm van, és a múlt hónapban egy szülőknek szóló magazin az öt legjobb brit kismamablog közé sorolta. Ezt kellett volna Jack arcába vágnom, de addigra már elment zuhanyozni. Amikor lejött a lépcsőn, nem volt rajta semmi, csak az a rövid fürdőköntöse, amitől mindig nevetgetnékem támad. Miután bocsánatot kért, felajánlotta, hogy megnyomkodja a lábamat. Felhúztam a szemöldökömet.

- És mivel akarod megnyomkodni?

Végül leültünk, ittunk egy csésze teát, és elkezdtünk beszél-

getni arról, hogy szerzünk egy dadust, újra felsoroltuk az érveket mellette és ellene. Elméletben tetszik a dolog – nyernék egy kis időt, amit magamra fordíthatok, többet alhatnék, és lenne energiám a szexre –, de aztán a lelki szemeim előtt megjelenik egy feszés testű lengyel lány, ahogy lehajol bepakolni a mosogatógépet, vagy ahogy kijön a fürdőből egy szál törölközőben. Paranoiás vagyok? Talán. Realista? Maximálisan.

Jacket a pekingi olimpián ismertem meg. A médiaközpontban dolgoztam, az akkreditált újságírók mellett. Ő a Eurosportnál dolgozott. Akkor még kezdő volt, ismerkedett a szakmával, kitanulta minden csínját-bínját.

Mindketten elég elfoglaltak voltunk Pekingben ahhoz, hogy észrevegyük egymást, de amikor vége lett, a fő csatornaszolgáltató tartott egy bulit, amire meghívták az összes médiapartnert. Akkor már egész sokat tudtam az újságírókról, akik között hírességek is voltak, de a legtöbbször untatott, mert csak a munkájáról tudott beszélni. Jack másnak tűnt. Vicces volt. Laza. Szexis. Mindene tetszett, még a neve is, ami olyan átlagos fickóvá tette, mint amilyen egy Tom, egy Dick vagy egy Harry. Szépen mosolygott, a haja pedig olyan volt, mint egy filmsztaré. A terem túlsó oldaláról néztem őt, és elkövettem azt a hibát, hogy mindössze hatvan perc alatt elterveztem a közös életünket. Úgy képzeltem, Londonban összeházasodunk, elrepülünk Barbadosra nászútra, legalább négy gyerekünk lesz, meg egy kutyánk, egy macskánk és egy nagy házunk Richmondban.

A buli kezdett lecsengeni. Próbáltam kitalálni valami ötletes dolgot, amivel megszólíthatnám, és elindultam felé a tömegen keresztül. De mielőtt odaérhettem volna hozzá, egy riporternő a Sky Italiától letámadta. Dús haj. Buja külső. Teljesen az arcába mászott. Kiabált, hogy meghallják. Húsz perccel később Jack úgy döntött, elvállalja az olasz melót, és én máris úgy éreztem, mintha megcsalt volna. Egy tucat indokot felsoroltam, amiért nem kedvelem Jacket. Nagy az arca. Melíroztatja a haját. Kifehértette a fogát. Meggyőztem magam, hogy nem való nekem, mert nem szeretem a szépfiúkat. Bár meglehet, ez nem az én döntésem volt. A szépfiúk ritkán közeledtek felém.

Két év telt el a következő találkozásunkig. A Nemzetközi Olimpiai Bizottság fogadást adott Londonban a küldötteknek, akik a 2012-es játékok helyszíneit járták be. Láttam, hogy Jack egy nővel vitatkozik a hotel folyosóján. Feldúlnak és hajthatatlannak tűnt. A nő sírt. Később egyedül találtam a bárban. Védte az ingyenpiát, és lekapdosta a falatkákat az elsétáló pincérek tálcáiról.

Keresztülküzdöttem magam a tömegen, és ráköszöntem, majd rámosolyogtam. Vajon helytelen volt így rámenni a lepattanóra?

Beszélggettük. Nevettünk. Ittunk. Keményen próbáltam olyasvalakinek tűnni, aki nem próbálkozik keményen.

– Jólesne egy kis friss levegő – mondta Jack épphogy le nem zuhanva a székről. – Volna kedved sétálni?

– Persze.

Jó volt sétálni veled, szorosan átkaroltam. Ismert egy kávézót a Covent Gardennél, amelyik éjszaka is nyitva volt. Addig beszélgettünk, amíg ki nem dobtak minket. Jack hazakísért egészen a bejáratig.

– Volna kedved eljönni velem valahová? – kérdezte.

– Randizni?

– Volna kedved?

– Persze.

– Mit szólnál egy reggelihez?

– Hajnali fél három van.

– Akkor legyen villásreggeli.

– Nálam akarod tölteni az éjszakát?

– Nem, csak mindenképpen találkozni szeretnék veled holnap.

– Úgy érted, ma.

– Igen.

– Elmehetünk ebédelni.

– Nem tudom, tudok-e addig várni.

– Elég kétségbeesettnek tűnsz.

– Az vagyok.

– Miért veszekedtél azzal a nővel, akivel együtt láttalak?

– Szakitott velem.

– Miért?

– Azt mondta, túlságosan hajszolom a sikert.

- És ez így van?
- Igen.
- Ennyi?
- Azt is felhozta, hogy megöltem a halait.
- A halait?
- Egzotikus halakat tart. Nekem kellett volna gondoznom őket, de véletlenül kikapcsoltam a vízmelegítőt.
- Amikor együtt laktál vele?
- Igazából nem laktunk együtt. Volt nála egy szekrényem. Abban tartotta a tökeimet.
- Sírt.
- Mert kiváló színésznő.
- Szeretted?
- Nem. Te mindig ilyen vagy?
- Milyen?
- Mint egy vallatótiszt.
- Csak érdeklődöm.

Jack felnevetett.

Az első igazi randink a Covent Gardenben volt, közel mindkettőnk munkahelyéhez. Elvitt az Opera Terrace-ba. Utána az utcai művészeket meg az élő szobrokat nézegettük. Jack kellemes társaság volt. Kíváncsi, érdeklődő, egyik érdekes történet követte a másikat.

A rá következő estét ismét együtt töltöttük, és egy taxival mentünk haza. Elmúlt éjfél. Másnap mindkettőnknek dolgoznia kellett. Jack nem kérdezte meg, hogy feljöhet-e, én azonban megfogtam a kezét, és felvezettem a lépcsőn.

Beleszerettem. Őrülden. Mélyen. Reménytelenül. Ennek egyszer mindenkiel meg kellene történnie, még akkor is, ha a szerelemnek sose lenne szabad reménytelennek lennie. Mindent imádtam Jackben. A mosolyát, a nevetését, a pillantását, azt, ahogy csókolt. Egy kifogyhatatlan bonbonosdoboz volt. Tudtam, hogy túl sokat eszem belőle, és bele fogok betegedni, de akkor is behabzsoltam.

Hat hónappal később összeházasodtunk. Jack karrierje felfutott, majd egy kicsit stagnált egy darabig, mielőtt újra megindult

volna. Terhes lettem Lucyval, és visszautasítottam egy előléptetést, ami miatt New Yorkba kellett volna költözni. Lachlan két évre rá jött, és én otthagytam a munkahelyemet, hogy teljes állású anyuka legyek. A szüleim segítségével sikerült vennünk egy házat Barnesban. Én még délebben szerettem volna, hogy alacsonyabb legyen a jelző, Jack viszont ragaszkodott a környékhez és a vele járó életstílushoz.

Így aztán itt vagyunk, a tökéletes család, úton egy becsúszott babával és a középtávnál szokásos, egyre gyakrabban felmerülő kételyekkel és vitákkal. Szeretem a gyerekeimet. Szeretem a férjemet. Néha mégis elő kell vennem az emlékeimet, hogy legyen egy igazán boldog pillanatom.

A férfi, akibe beleszerettem – aki állítása szerint hamarabb szeretett belém, mint én belé – megváltozott. A laza és belevaló Jack megkeseredett, és a szívét olyan szoros szögesdrót fonja körbe, amelyet képtelen vagyok kibogozni. Nem a hibáira akarom felhívni a figyelmet, és nem is a hiányosságait akarom számba venni. Még mindig szeretem. Tényleg. Csak azt kívánom, bár ne csak magával lenne elfoglalva, és ne akarná, hogy a családuknak olyan legyen, mint egy délutáni matiné a Disney Channelön, ahol mindenki boldog, egészséges, szellemes, a kertben pedig unikornisok legelnek.

Agatha

Véget ér a műszakom, megyek a raktárba átöltözni. Egy labdába gyűröm az egyenruhámot és a névtáblámat, majd behajítom az olívaolaj és a paradicsomkonzervek mögé. Mr. Patel elvárja, hogy a munkavállalók hazavigyék az egyenruhájukat, de én nem fogok helyette mosni.

Magamra kapom a télikabátomat, és kisurranok hátul, a szemetes kukákat és az üres kartondobozokat kerülgetve. A fejemre húzom a kapucnimat, és azt képzelem, hogy úgy nézek ki, mint Meryl Streep *A francia hadnagy* szeretőjében. Egy szajhát játszott,